

Навесні

Яків Щоголів

Проблищали, як ті крапельки роси,
Й пролетіли, наче вітер, ті часи,
Як круг тебе тут і пишна, і ясна
Царювала несподівана весна.

З гір в долини віяв свіжий вітерок,
Шурготів в ярузі бішений потік;
В різні фарби одягалися квітки
І до гнізд злітались з щебетом пташки.

Щоб робити у природі щирий рай,
Рано з сонцем ти під сонцем шла у гай,
І як зорі ллють на свіжий лист росу,
Ти на все лила розвагу і красу.

Де твої ступали срібні підківки,
Там сміялися і травка, і квітки;
А під променем жарких твоїх очей
Заливався без угаву соловей.

І тепер тут грає сонце золоте,
І тепер така ж весна кругом цвіте,
Та без тебе плачуть гори і луки,
І діброви, і зелені береги.

Квітка хоче на ушко тобі сказати,
Що вона тебе бажає привітати,
І, піднявши вгору дзюбики свої,
"Чом не йде вона?" тьохтьохчуть солов'ї.